

[Kai Moltke.]

som jeg kan give min mest uforbeholdne tilslutning til som en god begyndelse til en stærkere og klarere politik. Vi andre ser måske et lille stykke længere frem i tiden og ser, at når opmærksomheden hos de førende inden for NATO koncentrerer sig om sådanne lande som Portugal, Spanien ved indsejlingen til Middelhavet og om svære våben til Grækenland og Kreta, så drejer det sig her om områder, om hvilke NATOs førende lande måske kan sige, at de strategisk hører med til NATOs førende magtinteressesfære — jeg skal ikke bestride ud fra den politik, som hidtil er blevet ført, at disse lande måske hører til i NATO, som det opfattes af dets ledende magter — men at Danmark i så tilfælde ikke hører til i NATO. Man må jo imidlertid tage udviklingen i de små portioner, den nu byder på, og jeg kan ikke se andet, end at SFs resolution og hr. Poul Schlüters udtalelser om at fortsætte en rigtigt påbegyndt linje var meget afledede. Jeg ved ikke, om hr. Poul Schlüter tænker på dengang, da han sammen med andre delegerede i FN stemte for den afrikanske resolution vedrørende apartheid. Det forekommer mig, det ikke lige netop var laurbær, han høstede, da han kom hjem derfra, selv om vi havde udenrigsministeriets sanktion til det. Men det forekommer mig, at hr. Poul Schlüters resolution er udtrykt i så vage vendinger, at selv om jeg også kunne ønske nogle småændringer i hr. Poul Dams resolution, vil jeg anbefale, at man stemmer for denne, fordi den dog indeholder en række konkrete punkter. Og så vil jeg anmode om, at man under alle omstændigheder her i tinget giver anledning til, at den socialdemokratiske resolution stillet af hr. Per Hækkerup som en selvfølge får adgang til at komme under afstemning i tinget; om ikke andet kan den jo vise en stor del af medlemmernes ønsker.

Skovmand: Selv om jeg ikke på alle punkter er helt enig i det dagsordensforslag, der er kommet fra socialdemokratiet, vil jeg dog sige, at hvis jeg generelt havde tillid til, at dette forslag til dagsorden var udtryk for en ny udenrigspolitisk linje for socialdemokratiet, ville jeg alvorligt overveje at stemme for det.

Jeg kan imidlertid endnu ikke sige, om jeg har en sådan tillid, og jeg vil kort begrunde hvorfor. Jeg har en eneste gang været fristet til at melde mig ud af det radikale venstre. Det var, da partiet for nogle år tilbage, mens det sad i en regering sammen med socialdemokratiet, blev tvunget til at gå ind for den dansk-tyske fælleskommando. Jeg mener, man skulle have taget et brud med socialdemokratiet på dette spørgsmål, men man var altså under et voldsomt pres fra socialdemokratiets side. Når man så ser et dagsordensforslag som det, der er fremsat i dag af socialdemokratiet, er det svært at forestille sig, at det er det samme parti, der er tale om.

Hr. Per Hækkerup har formentlig foreslået denne dagsorden i håb om, at det radikale venstre ville stemme for den og dermed sprænge regeringen. Det er jo det, der er formålet med den; det er der jo ingen grund til at lægge skjul på. Men inden det radikale venstre kunne tage et sådant skridt, må det vel være rimeligt at forlange, at der er sikkerhed for, at der er socialdemokratisk nytænkning bag dagsordenen. Det vil være meget rart at vide, hvad det er, vi får i stedet for, for der er jo ingen grund til at skjule, at den nuværende regering i den tid, den har siddet, har ført en udenrigspolitisk linje, der er langt mere progressiv end den, som socialdemokratiet har ført, både i den tid, hvor det radikale venstre har været med, og hvor vi ikke har været med.

Jeg vil derfor stille hr. Per Hækkerup det helt konkrete spørgsmål: betyder det fra socialdemokratiets side stillede forslag til dagsorden, at socialdemokratiet nu går ind for en dansk udmeldelse af NATO og en ophævelse af den dansk-tyske fælleskommando? Jeg synes, det er rart at få disse spørgsmål besvaret, så vi kan få et klart indtryk af, om der er tale om et socialdemokratisk sindelagsskifte i udenrigspolitisk henseende, og jeg vil gerne sige til hr. Per Hækkerup, hvis han vil lytte til mig, at et sådant sindelagsskifte ville glæde mig overmåde meget. Men jeg er ikke nær så glad, hvis der bare er tale om en manøvre, der skal plumre vandene og skjule, at socialdemokratiet ikke har forandret sin udenrigspolitik væsentligt.